

sygn. akt XVII AmC 4786/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR del. Danuta Brejtkopf

Protokolant: Protokolant sądowy - stażysta Edyta Borucińska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2013 r. w Warszawie na rozprawie sprawy

z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w L.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. stosowania w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o treści:

Jeżeli jednak nie byłoby to możliwe, lub też byłoby niesatysfakcjonujące dla którejkolwiek ze stron, wszelkie spory pomiędzy stronami rozstrzygane będą według właściwości ogólnej przez Sąd Powszechny właściwy dla siedziby pozwanego.

II. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) tytułem opłat sądowych od pozwów.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

IV. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego.

XVII AmC 4786/12

UZASADNIENIE

Powód wniósł o uznanie za niedozwolone postanowienia wzorca umownego o treści :

„ Jeśli jednak nie byłoby to możliwe, lub też byłoby niesatysfakcjonujące dla którejkolwiek ze stron, wszelkie spory pomiędzy stronami rozstrzygane będą według właściwości ogólnej przez Sąd Powszechny właściwy dla siedziby pozwanego...”

Powód stwierdził, iż pozwany prowadzi działalność gospodarczą - sprzedaż wysyłkową za pośrednictwem sklepu internetowego. W zakresie swojej działalności pozwany posługuje się regulaminem zawierającym zakwestionowane postanowienie umowne, zamieszczonym na stronie internetowej pod adresem:

(...)

W ocenie powoda wskazane postanowienie umowne stanowi niedozwoloną klauzulę abuzywną.

Zakwestionowana klauzula godzi w prawa konsumentów mających miejsce zamieszkania poza siedzibą przedsiębiorcy, poprzez wyłączenie możliwości wytoczenia przeciwko nim powództwa przed sądem właściwym według przepisów KPC, w więc w miejscu najbardziej dogodnym dla konsumenta. Sądem właściwym miejscowo, zgodnie z art. 27 § 1 KPC, jest sąd miejsca zamieszkania pozwanego bądź ewentualnie sąd właściwy ze względu na miejsce wykonania umowy - zgodnie z art. 34 KPC (właściwość przemienna). Przedsiębiorca nie może pozbawiać swoich klientów możliwości tego wyboru, a to czy spełnione są przesłanki do wniesienia powództwa zgodnie z art. 27 § 1 KPC lub zgodnie z art. 34 KPC, powinno należeć do oceny sądu powszechnego, którym miałby zajmować się konkretną sprawą. Należy tu podkreślić, że umowa sprzedaży ma charakter dwustronny - świadczenie spełnia nie tylko przedsiębiorca, ale też konsument. W zależności od okoliczności konkretnego przypadku może występować wiele różnych miejsc wykonania umowy, a w konsekwencji może zachodzić właściwość miejscowa wielu sądów powszechnych.

Pozwany wniósł o odrzucenie pozwu z uwagi na powagę rzeczy osądzonej tj. tożsamego wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone.

Pozwany stwierdził, iż gdy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uzna jakąś klauzulę za niedozwoloną, to taki wyrok jest publikowany w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Wówczas inni przedsiębiorcy mają zakaz stosowania takich klauzul w obrocie z konsumentami. Wskazać należy, że klauzula o zbliżonej treści została już opublikowana w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.

Orzecznictwo uznaje (tak uchwała SN z 19 grudnia 2003 r., III CZP 95/03, LexPolonica nr 365448, „Powaga rzeczy osądzonej wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone wyłącza - od chwili wpisania tego postanowienia do rejestru (art. 479[43] w związku z art. 365 i art. 479[45] § 2 kpc) - ponowne wytoczenie powództwa w tym przedmiocie, także przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której wydano wyrok”.

Zatem od chwili wpisu wyłączona zostaje możliwość ponownego wytoczenia powództwa w tym samym przedmiocie (powaga rzeczy osądzonej), i to także przez osobę, która nie brała udziału w orzeczonej sprawie.

Pozwana po otrzymaniu odpisu pozwu, gdyż wcześniej nie otrzymała żadnego wezwania od powódki w tej sprawie, niezwłocznie dokonała modyfikacji zastrzeżonej klauzuli, w taki sposób aby odpowiadała zbiorowym interesom konsumentów i nie naruszała dobrych obyczajów.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Sąd ustalił.

Bezsporne jest, iż pozwany stosował w obrocie z konsumentami kwestionowane postanowienie wzorca umownego.

Sąd zważył.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r.(III CZP 80/08) rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 479⁴³ w związku z art. 365 kpc) nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda - w tym także przez organizację społeczną działającą na rzecz ochrony interesów konsumentów – przeciwko innemu przedsiębiorcy, niebiorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia wzorca, jak wpisane do rejestru, o którym mowa art. 479⁴⁵ § 2 kpc.

W świetle przywołanej uchwały Sądu Najwyższego za nieuprawnione uznać należy żądanie odrzucenia pozwu przez pozwanego powołującego się na wcześniejszą uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2003 roku.

Stosownie do art. 385¹ §1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentami nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego

interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznać należy działania przedsiębiorców, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wykorzystania niewiedzy lub naiwności konsumenta czy też ukształtowania stosunku zobowiązaniowego niezgodnie z zasadą równorzędności stron.

Za klauzule rażąco naruszające interesy konsumenta uznać należy postanowienia wzorców umów kształtujących treść stosunków umownych pozostających w rażącej dysproporcji praw i obowiązków stron, na niekorzyść konsumentów, narażających konsumentów na niewygodę organizacyjną, powodujące straty finansowe, wprowadzające w błąd konsumenta co do jego praw w zakresie wynikającym z przepisów prawa co do umów wzajemnych.

Przykładowy katalog niedozwolonych postanowień umownych zawiera art. 385³ kc.

W świetle powyższych rozważań kwestionowaną klauzulę uznać należy za abuzywną jako wprost wypełniającą przesłanki art. 385³ pkt 23kc, narzucającą konsumentowi rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy to jest z naruszeniem przepisów art.27 i następnych kpc o właściwości miejscowej i przemiennej, narażając konsumentów na prowadzenie spraw sądowych przed sądem w miejscowości odległej od miejsca zamieszkania konsumenta a dogodnej dla przedsiębiorcy.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji (art. 479⁴² § 1 kpc).

O kosztach orzeczono stosownie do art. 98 i 99 kpc .

Publikację prawomocnego wyroku w MSiG zarządzono na mocy art. 479⁴⁴ §1 kpc

SSR (del.) Danuta Brejtkopf